

HARTAY CSABA

A csend is egy bútor

Vársz-e valakit? Vársz-e valamire? Vagy csak maga a várakozás vár téged, te pedig időzöl kényelmesen. Az alkalom les rád. Évszakok árnyai vetülnek rád. Kezedben szőlőlevelet tartasz. Vagy egy fotót. Egy arc néz vissza rád, mintha várna valahol, az idő mögötti térben.

Kimész a folyóhoz, hátulról látod magadat, ahogy ott állsz. Hosszú kabátban vagy. A hídon egy kamion halad el, ponyváján tizenkettes. „Leltári tárgy valaki képzeletében a pillanatnyi tizenkettes kamion.”

Máskor egy kihűlt szobában ébredsz. Elhúzd a függönyt, odakint varjak tollászkodnak. Köd van. Arra nyitod szemeid, hogy ébredésed maga a cél, a megérkezés. Az egyszeri álom olyan, mint a múltad. Visszakíváncozol.

Nyár van és elindulsz éjjel sétálni a parton. A földút sávjai szürkén derengenek. Cigarettd felparázslík. Moccanó díszletek körülötted. Óriás makett. A táj bútorai. Neszek, roppanások. Szemben alvó horgász.

A csend is egy bútor. Kirakott fotel az éjben. Beleülsz, kényelmes a mozdulatlanság. A csend teste ez, súlyos, de puha.

Gyermek vagy még, állsz a mólón, nézed a hullámok adását. Apró halak rajba verődve vonulnak. Kezedben fagyalt, a megolvadt vanília rácsurog a csuklódra. Talpad alatt forrót érzel, mégis beleborzongsz.

Megérkezik, akire vártál, s most már egyedül szeretnél lenni. Csak ültök egymás mellett némán. Kezedben fotó valaki másról. Vagy egy szőlőlevél. Erezete útjaid. Semerre, úgy érzed, az lenne a legjobb.

Valaki nélkül

Órák óta él bennem a hajnali álom. Hogy eltörött a karja az egyik szereplőmnek, de úgy, hogy letörött, ott volt a betonlépcsőn, a telkünkkel szemben. Leesve. Átúsztuk, és megkértük a parton napozó lányokat, hogy vigyenek be bennünket autóval a városba, de azt mondták, hogy semmi kedvük. Ott álltunk, a szereplőm kezében a letörött karjával, és álltunk, csöpögött hajunkról a víz. A lányoknak nem volt kedvük bemenni. Flegma picsák, gondoltam. Kiúsztam abból az álomból. Bele az ébrenlétbe.

Csurom vizesen keltem ki az ágyamból, mint aki megfürdött. Még párnahuzatot is cseréltem.

Akkor gyakran álmodom azt, hogy nagyvárosban élek. Nem Budapest, csak részleteiben. Időpontokra figyelek. Járművekre várok, tömegbe fúrom magam, utazom, és az órámot nézegetem. Majd hosszú gyaloglás a pályaudvarig. Nincs megérkezés. Elindulás sem. Csak a készülődés, az állandó készenlét sürgető jelenléte. Itt is, ott is lakom. Kollégium, albérlet, szülői ház. Látom a boltokat, boltíveket, macskaköves tereken cipelem magam és a táskám. S az érzést, hogy innentől hetekig nélküle. Valaki nélkül. A hiányérzet örök ezekben az álmokban.

A múltkor belenéztem a tükörbe. Mélyen. Jobbra-balra fürkésztem benne. Egész különleges a tér, állapítottam meg. Kívülről érdekes a rutin is. A teáscsésze az asztalon. Talán más lenne minden íz, ha a tükrön keresztül érezném. Talán nem lenne íz és vágyakozás. Bárcsak ne vágnék a tükörbe s az álmokba.

Nyitott, Trabant márkájú repülővel indultunk vissza a vacsoráról. Az Árpádban volt megterítve néhány asztal. Csak salátát ettem. A szék túl alacsony volt, nem láttam, mi van a tányéromban. Majd felszálltunk. Felettünk egy másik repülő zúgott el alacsonyan, s párszáz méterrel odébb a földbe csapódott. Úgy lógattam a lábam, mint egy libegőn. Alattunk május elsejei felvonulás haladt. A cipőm orrával majdnem elértem az egyik transzparenst.

Reggel szédültem, ahogy felültem az ágyamban.

Ő

Mintha látná a forgalmat.
Felszisszen veszélyes előzéskor.
Ismeri a csavaros fagyí ízét,
amit az Árpád sarkán mértek,
még a nyolcvanas években.

Elmondja tíz év múlva.
Vagy húsz.
Ilyen vagy, közli majd.
És én nem fogadom el.
Harcolunk.

Felfedezem régi fotókon.
Mintha állna valaki a tuja mögött.
Ott volt velünk, a telken.
Ő hagyta égve hátul a lámpát.
Elvitte reggelre a csónakot.

Halat pucolt a parton.
Azok az apró csukapikkelyek.
Bebetóstit dobott az akadóhoz.
Visszajárt hajnalonta.
Világom volt az öröme.